

Telegrafisten Anton Hanssons vals

I Hans Majestät Karl den femtondes år
gick telegraferingen per semafor,
men sedan, när Oscar blev kung, som ni vet,
då fick telegrafan elektricitet.
Då blev Anton Hansson så innerligt glad,
som telegrafist i staten
han satte sig vid apparaten
och knackade ner, i tre fjärdedels takt,
ett vackert telegram till en avlägsen trakt:

”Här sänder jag gnistor som tydas till ord
och ila som blixtar i väg runt vår jord,
i kväll är det bal i mitt ensliga hus
på klippan i havet vid vågornas brus
och fyrmästarn spelar fiol i min sal,
två skeppsbrutna sitter stumma
och matas utav min gumma,
men lotsarna som drog dem ur deras kval
de svävar nu i valsen. I kväll är det bal !

Jag räknar ej orden så noga i kväll,
elektriciteten den gör mig så säll,
jag har ju predikat om detta, du vet,
och slutligen fick vi elektricitet !
Så snabbt som min tanke når dig mina ord !
Du var ju min första flamma,
och närpå med detsamma
jag sagtet så hinner det runt kring vår jord.
Var hälsad bortom havet från vännen i Nord !

Nu ser jag i fönstret hur månen går ner
men då lyser solen på himlen hos er,
hos mig är det natt, men hos dig är det sol –
fyrmästarn förvillar mig med sin fiol –
och lotsarna dansa med flickorna här.
Min toddy står het i glaset !
En hälsning ifrån kalaset !
Nu kommer min gumma, Charlotta, du vet,
men din är jag ändå per elektricitet !”